

αμάρτημα

αμάρτημα, το, ουσ. [<μτγν. άμάρτημα], το αμάρτημα· το σοβαρό λάθος: «το αμάρτημά μου είναι που σ' εμπιστεύτηκα κι έχασα τα λεφτά μου»·

- *θανάσιμο αμάρτημα*, το αμάρτημα που σύμφωνα με τη θρησκευτική αντίληψη είναι ασυγχώρητο: «ο φθόνος θεωρείται θανάσιμο αμάρτημα»·

- *τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα*, τα επτά αμαρτήματα που σύμφωνα με τη θρησκευτική αντίληψη που επικρατούσε κατά τη μεσαιωνική περίοδο είναι ασυγχώρητα και είναι η λαιμαργία, η απληστία, η έπαρση, η οκνηρία, η ζηλοφθονία, η οργή και η λαγνεία.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας